

meget forfælske, men altid, kunne vi godt sige, ubelystende i Sælgerens Favn. Jeg har her liggende for mig en Rejsekontrakt paa 6 Bordknive til en Værd af 10 Kr. Der er sitpuleret, at der svares 1 Kr. 25 Øre ved Overleveringen af Varen og saa 25 Øre ugentlig; der staar ikke, hvormange Uger, saa det skal maasse være livsvarigt, og endelig kommer der saa mange Forpligtelser til, at vedkommende, der har købt disse Bordknive, nu ved Indletid ikke evnede at betale de sidste 3 Kr. 25 Øre, der vare forfaldne, og saa kom vedkommende Gjer og vilde gøre Udlæg i disse 6 Bordknive, som Jagmænd erklærede, var højt 3 Kr. 50 Øre værd, medens de vare ansatte til 10 Kr. Det er ogsaa en af Formerne for Afdragshandler. Umyndighedsproblemaalet omgaar man i Rejsekontrakterne ogsaa tit ved at faa en Kautionsist, og det er ogsaa stet her i det foreliggende Tilfælde. Formen er i det hele taget, saaledes som Afdragshandlerne sige nu, i Sælgerens Favn, og der lyder stærkere og stærkere Klager om, at der maa gøres noget paa dette Omraade. Jeg vilde derfor meget beklage, om Hensynet til, at Forslaget har faaet en helt forandret Form, skulde medføre, at der ikke kom noget ud af denne Sag, som jeg tror i høj Grad interesserede næringsdrivende. Jeg vil, uden at fordybe mig i de enkelte Paragraffer, henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa Usikkerheden af, at der bliver en Form for enslydende Kontrakter, og at et Spørgsmaal, som et æret Medlem i det andet Ting har bragt frem, om Optagelse af Ordlyden af denne Lov paa disse Kontrakter, bliver taget med her. Jeg tror nemlig absolut, det har sin store Betydning. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Det. Hansen: Det er en Misforstaelse af det ærede kongevalgte Medlem (Goos), der havde Ordet, naar han mente, at det, som jeg fremhævede som et Gode — Bestemmelsen, der er sat ind i Folketinget i § 1°, — blot skulde være det, at det gav Udgang for den private Godgørenhed til at hjælpe paa disse uheldig stillede Købere. Det er ganske vist, at der bliver en vid Mark for Godgørenheden og Bøddigheden, som

forhaabentlig ikke vil svigte. Man giver Køberen en bestemt Ret, nemlig en Røstningsret i 3 Maanedes. Det er ligesaa vel en lovhemlet Ret som den, der skulde hjemles ved Regeringens Forslag; den har en anden Racon, men det er en Ret, man giver ham, og ved Hjælp af den Ret aabnes der Udgang for den private Godgørenhed og Hjælpen til at støtte disse Mennesker, som der ellers ikke vilde være. Men jeg fremhævede udtrykkelig, da jeg havde Ordet, at ogsaa rent forretningsmæssigt set var denne Bestemmelse heldig. Naar en Person har en Ret til en Ting, der er 100 Kr. værd, mod at betale 30 Kr. — lad os tage det ganske simple Tilfælde, at man kan komme i Besiddelse af en Ting til 100 Kr., naar man blot kan rejse 30 Kr., saa gad jeg dog nok vide, om det skulde være saa vanskeligt at faa de 30 Kr. rejst, naar man har Tingen at stille til Sikkerhed. Køberen kan jo altsaa faa Tingen ud af den paagældende Sælgers Værge, som har vist, at han ikke vil behandle ham eller hende videre hensynsfuldt, og kan henvende sig til en eller anden godgørende Medborger om et lille Pengelaan, til en Person, der lever af at laane Folk Penge mod ordentlig Sikkerhed, og han kan ved at deponere en Ting til 100 Kr. rejse dette Laan paa 30 Kr. Jeg synes virkelig, at det er ikke alene Godgørenheden, der her kan faa Bejlighed til at virke, men det er ogsaa en rent praktisk Betragtning. Jeg skal ikke, som det ærede kongevalgte Medlem til en vis Grad gjorde, komme ind paa de Betragtninger, som tale for eller imod den Ordning, som blev foreslaet i Regeringens Udkast. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt at sige, at disse Købere ville i Virkeligheden derved, at de stulle ind under Forskellen mellem nyt og gammelt, saa snart Sælgeren træder til, være saa ilde stillede, at man i Virkeligheden bliver ude af Stand til at hjælpe dem, medmindre der, som sagt, er betalt en rundelig Del af Købesummen, men i saa Fald vil ogsaa den Bestemmelse, Folketinget har sat ind, være tilstrækkelig til at hjælpe.

Lige over for det ærede Medlem for Randers, om jeg saa maa sige, (Stilling), som sagde, at de industribevende flage sig og havde forlangt Loven i den Skikkelse